

Kulturministeriet
Nybrogade 2
1203 København K
Pr. e-mail: kum@kum.dk; nev@kum.dk

Frederiksberg, fredag den 23. august 2013

Høringssvar:

Bekendtgørelse om fordeling af midler fra puljen til landsdækkende almennyttige formål

Journalnummer 2013-008939

Under henvisning til Kulturministeriets høringsskrivelse af 25. juni 2013 angående Bekendtgørelse om fordeling af midler fra puljen til landsdækkende almennyttige formål fremkommer ISO BRO herved med følgende bemærkninger:

I Bekendtgørelsens § 1, stk. 1, nr. 7, indsættes som noget nyt en betingelse om, at: ”ansøger og ansøgers støtter må ikke inden for de seneste tre år have været straffet i medfør af straffeloven for aktiviteter udført i forbindelse med ansøgers virksomhed”.

ISO BRO finder anledning til at gøre opmærksom på, at kriteriet i relation til ”ansøgers støtter” udgør en ikke ubetydelig udvidelse af de krav, der stilles til den ansøgende organisation. En konkret administration bør, i givet fald, iagttage en række forhold i retlig henseende, som ISO BRO tillader sig at fremføre nedenfor.

ISO BRO har ikke indvendinger mod, at ansøger ikke må have været straffet i medfør af straffeloven, for aktiviteter udført i forbindelse med ansøgers virksomhed, og at ansøgere skal afgive erklæring herom.

Det er dog ISO BROs opfattelse, at det er et brud med danske retsprincipper om ikke at anvende kollektive straffe, når man gør en ansøger ubetinget ansvarlig for, hvad ansøgers ”støtter” måtte finde på at udføre af handlinger, som ansøger ikke har haft indflydelse på, ikke har opfordret til, ikke har kunnet hverken forudse eller forhindre, og som ansøger efterfølgende kan have håndteret på passende vis, f.eks. ved en eksklusion af den pågældende ”støtte”. ISO BRO havde gerne set, at den gode foreningskultur var søgt fremmet på anden vis.

Bestemmelsen åbner for, at nogle bevidst kan gå efter at ramme en ansøger, ved at opnå status som ”støtte”, og herefter begå et strafbart forhold i forbindelse med ansøgers aktiviteter.

ISO BRO ønsker derfor at pege på det væsentlige i at sikre en ordentlig fortolkning. Der bør, i givet fald, sikres en klar definition på, og en klar afgrænsning af, hvad der forstås ved begrebet ”støtte”. Det må herudover lægges til grund, at der med ”straffet” menes en endelig dom, men det fremgår ikke klart.

Det er af væsentlig betydning, at en ansøger, eksempelvis en organisation, kan afgive den krævede erklæring om straffefrihed på et trykt grundlag. Det kan ikke anses som udelukket, at en ”støtte” kan blive straffet for et forhold i forbindelse med organisationens virksomhed, uden at andre, herunder andre i organisationen, får meddelelse herom. Herved kommer den pågældende organisation til at afgive en fejlagtig erklæring. Også dette forhold vil kunne udnyttes bevidst til at skade en ansøger.

Det er efter ISOBROs opfattelse vigtigt, at Kulturministeriet lægger kræfter i at bistå den ansøgende organisation med en grundig vejledning i, hvorledes den tilvejebringer en viden, der muliggør afgivelsen af erklæringen på et ansvarligt grundlag.

ISOBRO gør opmærksom på, at der i strafferetlig henseende ikke er nogen tvivl om, at en handling kan være straffri, eller straffen kan blive nedsat væsentligt, såfremt handlingen har haft en afgørende betydning for et samfundsanliggende af væsentlig betydning.

Ved at indføre et nyt kriterium, der ikke kun rammer direkte, men også indirekte gennem en ansøgers ”støtter”, risikerer man at bringe en fri debat om væsentlige samfundsanliggender under pres. Der er flere eksempler på, at strafbare handlinger har ført til ændrede regler og/eller en ændret praksis indenfor det område, den strafbare handling har sat fokus på. Billedet er derfor mere nuanceret end den foreslåede formulering i Bekendtgørelsen lægger op til. Også af denne grund havde ISOBRO gerne set, at målet var blevet nået på anden vis.

Med venlig hilsen
ISOBRO

Robert Hinnerskov
Generalsekretær